

[Justitsministeren.]

saa ogsaa havde sagt: jeg maa gøre opmærksom paa, at Højesteretsdommer Preisler Knudsen er bunduenig med mig i forskellige Spørgsmaal, saaledes Spørgsmaalet om Prøveløsladelse, Psykopatfængsel og andet. Jeg skal komme ind paa det senere.

Det ærede Medlem udtalte videre, at den foreliggende Betænkning ikke i fornødent Omfang gav Oplysninger om Domspraksis. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem har studeret denne Betænkning meget grundigt. (*Busch-Jensen*: Akkurat!) Det ærede Medlem nikker, det glæder mig. Men man kan ikke forstaa, at det ærede Medlem virkelig har gjort det, for i saa Fald vilde han da have opdaget, at Professor Hurwitz ikke, saaledes som det ærede Medlem syntes at mene og gav Udtryk for her, var Udvalgets Formand, men at det var Departementschef Svendsen, og man maa gaa ud fra, at det ærede Medlem vilde have konstateret, at der Side 26—31 gives Oplysninger om de Forhold, der falder ind under Straffelovstillægget, og om Domspraksis for disses Vedkommende. Der angives baade Normalstraffen og den gennemsnitlige Straf.

De Oplysninger, hvortil det ærede Medlem støtter sig, hidrører fra en Artikel af konstitueret Byretsdommer von Eyben, der er Sekretær i Ankenævnet, fremkommet i „Juristen“ den 23. Januar 1946, og det ærede Medlem bebrejdede Udvalget, at man ikke havde taget Hensyn til disse Oplysninger, Justitsministeren, eller hvem det nu var... (*Busch-Jensen*: Ministeren)... ja, at Ministeren ikke havde taget Hensyn til dem. Ministeren har taget Hensyn til dem. Udvalget kunde jo ikke tage Hensyn til dem, for de er fremkommet efter, at Udvalget har afgivet sin Betænkning. Ministeren har taget Hensyn til dem, ligesom han har taget Hensyn til de Oplysninger, der foreligger i Udvalgets Betænkning. De Resultater, von Eyben kommer til, svarer i det hele til de Tal, der er angivet i Betænkningen. Der er ingen Forskel, og det er ikke saa underligt, for Betænkningen bygger paa akkurat det samme Materiale, som von Eybens Artikel, nemlig de for Ankenævnet foreliggende Landsretsdomme, suppleret med foreliggende Oplysninger om de afsagte Underretsdomme. Ved sit Studium af denne Artikel af von Eyben mener det ærede Medlem at have faaet et Grundlag for at mene, at ingen er dømt strengere end fortjent. Det ærede Medlem mener altsaa dette, og Konklusionen af hans Læsning af denne Artikel er, som sagt, at ingen er

dømt strengere end fortjent. Der er bare det kedelige ved det, at det ærede Medlem her er bunduenig med selve Artiklens Forfatter Hr. von Eyben, der udtrykkeligt fremhæver det højst uheldige i, at der for Forhold af ganske samme Art er idømt Straffe af vidt forskellig Strenghed, og peger paa, at der maa blive Adgang til Revision af ældre Domme, saavel Underrets- som Landsretsdomme, selv om der ikke finder nogen Revision Sted af selve Loven. Altsaa, det ærede Medlem har læst von Eybens Artikel helt forkert, for von Eyben kommer til et ganske andet Resultat end det, det ærede Medlem kommer til.

De Domsreferater, som von Eyben bringer, er alle Udvalget bekendt gennem de af Ankenævnet udsendte Meddelelser, og ved et nøjere Studium deraf vil det ærede Medlem kunne finde mange Eksempler paa den nævnte Uensartethed, og altsaa ogsaa paa Domme, der er for strenge i Forhold til den almindelige Praksis, og strengere, end den paagældende maa siges at have fortjent. Jeg skal paa dette Tidspunkt nævne et Par enkelte Eksempler. Ved Østre Landsrets Dom af 25. September 1945 idømmes en Vagtmand ved Lunde Flyveplads, der har haft Arbejde der fra Maj 1944 til Marts 1945, 4 Aars Fængsel. Den 8. Oktober idømmes Østre Landsret en Vagtmand ved Værløse Lejren, der har haft Plads der fra den 4. Juli 1944 til Kapitulationen, 2 Aars Fængsel, og samme Dag idømmes en anden Vagtmand, der har haft Vagttjeneste ved Melby Lejren fra 1. Februar 1944 til 17. August 1944, 3 Aars Fængsel. Vi har i Ministeriet nøje studeret disse Domme, og det er os komplet umuligt at finde Motiveringer for, hvorfor den ene faar 4 Aar, den anden 2 Aar, og den tredje faar 3 Aar.

Det er denne Uensartethed i Dommene, som er uheldig, og som gerne skulde rettes. Men dertil kommer, at de refererede Landsretsdomme i Virkeligheden ikke giver et fuldstændigt Billede af Uensartetheden. Tager man Underretsdommene med, bliver Billedet endnu grellere, og det skyldes, at en Del Domme ikke er anket, fordi der ikke har været søgt Tilladelse dertil fra de dømtes Side, eller fordi Tilladelse er blevet nægtet. Navnlig i den første Tid, inden Landsretterne havde besluttet sig til at faa det bedst mulige ud af det ved at finde formildende Omstændigheder i selve den strafbare Virksomheds Art, maatte Ankenævnet ganske naturligt afslaa at give Anketilladelse i Tilfælde, hvor der efter senere Praksis vilde være givet Anketilladelse. Altsaa, jeg slaar